

έκει. Στὸ τέλος πιά κολοῦσε τ' αὐτί του στὴ μικρότερη καμπάνα του, τὴν κτυποῦσε δύο τρεῖς φορές μὲ τὰ δάκτυλά του γιὰ νὰ ἀκούσῃ τὰ μυστικά της καὶ κατέβαινε λυπημένος. Τί ὄνειρα ἔκαμε ἐπάνω στίς στέγες τοῦ καμπαναριοῦ !.. Τί τρελλὰ ὄνειρα γεμάτα ποίησι πάθους καὶ πόθων ! Ὡ πόσο ὠραία τοῦ ἐφαίνετο, πόσο χαρούμενη ἡ Ζολφίνα του ἐπάνω 'κεῖ !...

Ἐνα ἀπόβραδο τοῦ Ἀπριλιοῦ συνηντήθησαν στὸ λιβάδι πίσω ἀπ' τὶς καστανιές, ὅπου ἐκείνη ἔκοβε νωπὰ χόρτα γιὰ τὴν ἀγελάδα της καὶ τραγουδοῦσε. Ἡ μυρωδιά της ἀνοίξεως τὴν εἶχε ζαλίσει, ὥσάν νὰ εὕρισκετο μὲς ἓνα ἀμπέλι τὴν ὥρα τοῦ τρυγητοῦ.

Ὁ Μπιάσκο προχώρησε πρὸς αὐτὴν μὲ τὸ κασκέτο του ριγμένο πίσω στὰ μαλλιά του, μ' ἓνα μπουκέτο γαρύφαλα κόκκινα στ' αὐτί του.

Δὲν ἦτο καθόλου ἄσχημο παιδί ὁ Μπιάσκο. Εἶχε κάτι μάτια μεγάλα ὁλόμαυρα γεμάτα ἀπ' ἄγρια λύπη κι' ἀγάπη. Ἐπειτα εἶχε μιὰ γλύκα, μιὰ βαθειὰ γλύκα, ἡ φωνὴ του κάτι τὸ μυστηριώδες, τὸ ὑπεράνθρωπον ! Ἐκεῖ ἐπάνω στὴ μοναξιά του μὲ τὲς καμπάνες του λὲς καὶ ἔκλειψεν ἡ φωνὴ του ὅλα τὰ χρώματα καὶ τὴν ἀπόκρυφον ἀπήχησιν των. Τὴν ἐπλησίασε.

— Τί κάμεις αὐτοῦ, Ζολφίνα ;

— Μαζεύω χόρτα γιὰ τὴν ἀγελάδα τοῦ θείου Μιχάλη, ἀπῆντήσεν ἡ ξανθὴ κόρη σκυμμένη ὅπως ἦταν...

— Ὡ Ζολφίνα, νοιώθεις αὐτὴν τὴν ὠραία μυρωδιά τοῦ χόρτου ; Ἦμουν ἀνεθασμένος 'κεῖ ἐπάνω στίς καμπάνες μου καὶ τὴν ἐνοιῶσα... Ἐπειτα σ' εἶδα νὰ περνᾷς καὶ νὰ τραγοῦδᾷς. Εἶς ἡ χαρούμενη, Ζολφίνα μου ;

Ἐσηκώθηκεν. Ἡ συγκίνησις τοὺς ἐπνίγε... καὶ ἐσιώπησον κι' οἱ δύο ἀκούοντες τὸ μούρμουρισμα τῶν φύλλων.

Ὁ Μπιάσκο, ὁλόγλωμος, ἔσκυψε στὴν πρασινάδα νὰ μαζεύσῃ χόρτο. Καὶ μέσα στὴ μυρωδιά τὴν παρθενικὴ τοῦ χόρτου τὰ χέρια του ζητοῦσαν τὰ χέρια τῆς Ζολφίνας του, ποῦ ἦσαν κατακόκκινα ὡς τὰ γαρύφαλά του...

— Θέλεις νὰ σε βοηθήσω; εἶπεν ἑξάφνα, καὶ τὴν ἔπιασε...

— Ἀφῆσέ με, ἐπιθύρῃς ἡ φτωχὴ κόρη μὲ φωνὴ πνιγμένη... Ἀφῆσέ με, Μπιάσκο !..

Ἐπειτα ἄρπαξεν ἐκείνη τὰ χέρια του τὰ ἐσφιξε γλυκὰ μὲς τὰ δικά της, κι' ἄφησε τὸ ὠραῖο της κεφάλι καὶ τὸ σκέπασε μὲ τὰ φλογερὰ φιλιὰ του, ἐνῶ κάτι μουρμούριζε.

— Ὁχι, ἄχ, ὄχι, Μπιάσκο μου...

Καὶ ἡ ἀγάπη των μεγάλωνε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα καὶ ἐξωγχοῦτο ὡς τὸ σιτάρι... καὶ τὸ σιτάρι μεγάλωνε ὡς ἓνα κύμα καὶ μέσα ἐκεῖ στὸ καταπράσινο λιβάδι ἡ Ζολφίνα ὁλόρθη, κατακόκκινη, ἦταν ὡς μιὰ ὠραία παπαροῦνα !

Τί φλογερὴ ἀγάπη, καὶ τί ὠραῖον περιβάλλον γιὰ τοὺς δύο νέους μὲς τῆς ἀνθισμένης μηλιάς, στῆς λευκῆς συκαμηνιῆς, μὲς τὰ σκοτεινὰ δρομάκια τοῦ

Γ. Ποῖλου.

Σαλαμινία νύμφη

Καλλιτεχνικὴ ἔκδοσις Ζαππείου.

χωριοῦ σκεπασμένα ἀπ' τὰ αἰγικλήματα, ἀνάμεσα στὸ τραγούδιμα τῶν καμπανιῶν ἀπ' τὸν ἀγέρα !

Μίαν αὐγὴν ὁμῶς ποῦ ὁ Μπιάσκο περιμένε τὴ Ζολφίνα του στὴ βρύσι μ' ἓνα μπουκέτο παπαροῦνες, ἐκείνη δὲν ἐφάνη ! Ἦταν ἄρρωστη βαρειά, ἄρρωστη ἀπ' τὴ μαύρη ἐπιδημία ποῦ εἶχε πῆσῃ στὸ χωριό.

Φτωχὲ Μπιάσκο ! Ὅταν τὸ ἔμαθε, τὸ αἷμά του πάγωσε, ἐκλονίσθηκε. Μὲ τὴν καρδιά βαριουλημένη ἦταν ἀναγκασμένος ν' ἀναβῇ τὸ βράδυ στὸ καμπαναριὸ γιὰ νὰ σημάνῃ... καὶ τὴν Κυριακὴ πάλι, μὲς τὰ τραγούδια καὶ στῆς προσευχῆς, στὰ κύματα τοῦ φωτός καὶ τῆς εὐτυχίας... ὅταν ἡ φτωχὴ του ἀγάπη ὑπέφερε, Θεέ μου, ποῖος ξεύρει πόσο !

Ἦσαν αἱ ἡμέρες ἐκεῖνες τρομερές ! Τ' ἀπόβραδο ὁ Μπιάσκο μετὰ τὲς καμπάνες του, περιτρυγίζε μὲ ἀγωνία τὸ σπῆτι τῆς ἀγάπης του, ὡς ἓνας λύκος γύρω σὲ μνήματα. Κάπου κάπου σταματοῦσε κάτω ἀπ' τὸ κλεισμένο παράθυρο, τὸ ὀλιγοφώτιστο καὶ μὲ τὰ κατὰμαυρα μάτια του πνιγμένα στὸ δάκρυ ἔβλεπε τῆς σκιᾶς τῶν ἀγαπημένων τῆς νὰ σιγοπερνοῦν μὲ φόβο μὲς τὸ δωμάτιο τῆς ἀγωνίας !